

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgitt i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris: I løssalg 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 4,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Rever som ødelegger vingården.

Grip oss revene, de små rever som fordervir vingårdene! Våre vingårder står jo i blomst. Høis. 2, 15.

Dette vers forteller oss nødvendigheten av å vokte sin vingård som står i blomst og passe på revene, — også de små — som vil ødelegge vingårdene. At det er Guds menighet det her gjelder er nok uten tvil og som menigheten gjelder det også hver enkelt lem i menigheten.

En av de rever som ødelegger Guds vingård, hans forsamling på jorden, er uten tvil baktaelse. De store syndere gripes ganske snart, men de små — og de er dessverre ofte de verste — gir man ikke akt på. Det går fra mann til mann. Begynder som en liten sak kanskje, men svulmer op til uhornte dimensjoner. Der tiskes og hviskes: «Har du hørt det? Har du hørt det? Dette hadde vi aldri trodd om ham eller henne.» Guds ord sier: «Du skal ikke gå om som en bakvasker i blandt ditt folk, du skal ikke stå din este efter livet; jeg er Herren.» 3. Mosb. 19, 16.

For en tid siden fortalte jeg til en broder noe jeg hadde hørt om en annen broder og da det var troverdige mennesker jeg hadde det fra tenkte jeg det var i orden. Men efterpå begynte Herren å tale til mig og min samvittighet dømt mig som en synder. Jeg måtte inn for Gud og bekjenne min synd. Da står det i Guds ord at «Han er trofast og rettferdig. Han tilgir oss synden og renser oss fra all urettferdighet. Hvor meget har ikke denne rev som heter baktaelse ødelagt og gjort skade i Herrens vingård. Falske rykter har ødelagt manges liv. Uten å undersøke saken har man plapret i vei med å ødelegge sine brøders og søstres rykte. Det er ruiner der hvor det for var vingårder. De som blev baktalt fikk en knekk og de som baktalte led enda værre, for synd bringer alltid lidelse med sig. Det verste er at slike rever formerer sig så voldsomt hurtig. «En liten surdeig syrer hele deigen». Noe mere trostøst som en forsamling der er besmittet av denne forferdelige ånd — det er en åndsmaakt som står bak — kan man vanskelig finne. Det følger i dens fotspor også en masse andre synder og med dem atter nye synder. La oss be: «Gud bevar oss fra det onde!» Jakob sier: «Baktalt ikke hverandre, brødre!»

Men man må vel si fra det som er sandt, sier man. Ja, men undersøker først hvilken beveggrunn det er som driver dig. Om din broder synder, da irettesett ham og om han angrer det, da tilgiv

ham, sier Jesus. Det er ikke hovedsaken å få syndere offentliggjort, men at den som synder omvender sig. Den som omvender en synder fra hans villfarne vei, han frelser en sjel fra døden og skjuler en mangfoldighet av synder. Joh. 5, 19.

Brødre! Om et menneske blir overløst av noen synd, da hjelp ham tilrette. I åndelige med saktmodighetens ånd. Om din broder synder mot dig, da gå bort og irettesett ham i enrum. Hører han på dig da har du vunnet din broder. Vil han ikke høre, da ta en eller to med dig for at enhver skal skal stå fast ved to eller tre vidnere ord. Men hører han ikke på dem, da si det til menigheten. Hører han heller ikke på menigheten, da skal han være for dig som en tolder og hedning.

Først og fremst: Vær helt sikker i hvad du sier og hvis det ikke er nødvendig for Guds sak så stå stille med dine skøtendes feil og synder. Herren skal domme sitt folk. Må Gud hjelpe oss til å bli bibel-kristne!

Det finnes troende man møter på sin vei og når man har vært sammen med dem en ganske kort tid har man fått greie på alt det gale som har hendt fra Lindesnes til Nordkap i den senere og eldre tid. Disse skal vi vende oss fra. De er forferdelige smittebærere og bør skyes som pesten. Herren vår Gud hjelp oss!

G. Iversen.

Vår vandring.

I visse tider dekker sky og mørke solen, så den troende ikke kan se dagslyset, men må vandre i mørke. Der er mange mennesker som er glad i Guds nærhet i sommersesongen. De gleder sig i det sølskinn som Herren i nåde har gitt dem i begynnelsen av deres vandring med ham. De har vandret gjennom grønne enger og ved siden av stille, rinnende vann. Men en dag finner de dette forandret. De må finne sig i å betre en erken i stedet for grønne enger, og de stille rinnende vann er blitt forandret til stinkende mudderpøler.

Da tenker de: Hvis jeg virkelig var et Guds barn, så vilde aldri dette hende mig.

Men si ikke det! Den beste av Guds hellige har sin natt; den kjæreste av Guds barn må vandre gjennom ørkener. Der finnes ikke en eneste kristen som alltid får å se fred og glede; der er ingen som bare får synges gledesanger.

Kanskje vår Gud gav dig denne sommersesong, først fordi du nettop var innrullert, og han vilde ikke sette dig inn i ildlinjen med det samme. Du var for svak til det, og derfor nærer han dig i et drivhus til du talte hårdere vær. Du var et ungt barn, og derfor svøpte han dig inn i bløte, varme klær. Men nu er du blitt sterkere, og forholdene er derfor blitt anderledes.

De romerske soldater hadde ikke godt av hviletiden i Capua. Heller ikke har en kristen det. Vi trenger forskjellig slags vær for å opøve troen. Selvtiliten må kuttes bort, for at vi skal ha vår tillit i Kristus. Det var ikke noe i oss, vi skulde rose oss av. Fortjenesten skal ikke strømme fra oss til Gud, men fra Gud til oss.

Stevne og konferansen i Moss.

Stevnet og konferansen i Moss hadde fått stor tilslutning. Det var fremmøtt venner fra mange steder av landet og ca. 40 predikende brødre. Lørdag aften var lokalet fullt av folk og br. Martinens ønsket velkommen til stevnet og redegjorde for hvordan de hadde tenkt å ordne sig. Det var br. onske at samværet måtte bli til Guds velsignelse og nytte.

Som dirigent for møtene blev valgt br. Haug, Oslo. Første emne var: «Hvorledes man bør ferdes i Guds hus». Innlederen av hvert emne fikk tyve minutter og de andre som deltok ti minutter og hvis det blev for mange, helt ned til fem minutter hver.

Br. Nordquelle innledet dette emne. Han leste 1. Tim. 3, 14—15, 1. Kor. 12, 1—12, og stanset særlig ved å underordne sig under hverandre og være gode mot hverandre.

Br. Kleppe, M. Johannessen, Daniel Nilsen, Ingvaldsen, Elias Nilsen, Belfrage, Evenstad, Anders Johnsen m. fl. deltok i samtalen.

Søndag form. var det brødbrytelse og lokalet var overfylt av troende. Efter brødbrytelsen talte br. Kleppe ut fra 1. kor. 10, 16—17 om betydningen av brødsbrytelsen og nevnte mange sannheter. Br. Nordquelle, Haug, Malmcrona og flere talte om samme sak. Flere saupheter om denne vil sikkert bli til varig velsignelse for mange. Søndag kl. 3 var det friluftsmøte ut på den store plassen utenfor lokalet. Det blev anslått å være ca. 1500 mennesker samlet der. Emnet var: «Andens enhet». Innledet av br. Kleppe. Han leste fra Efs. 4, 3 og leste flere avsnitt av Guds ord om dette. Br. Daniel Nilsen, E. Nordquelle og mange flere talte om samme emne.

Kl. 7 var det møte på Kanalen og en veldig menneskemasse lyttet til sang og tale. Br. Belfrage fra Göteborg talte først ut fra Joh. evang. 1, 30—34 og talte om Jesus som frelseren fra synd, om dåp i vann og dåp i Anden til å leve et hellig liv.

Flere vidnet herlig om Gud og budskap i tunger med tyding kom frem. Den store skare av troende døpte satte sitt preg på byen og da de med musikk i spissen marsjerte fra lokalet til Kanalmetet var det en imponerende flokk. Fra nesten alle steder — i hvertfall i det sydlige og østlige — av landet var fremmøtt og kjente ansikter såes overalt. Fra Drammen kom det et dampskib med ca. 250 venner hjemmehørende i Drammen, Svelvik og Holmsbu. De reiste fra bryggen i Moss med sang og musikk og det hadde samlet sig en stor menneskemengde der også og lyttet til sangen.

Mandag var første emne: En forstander og eldste stilling ifølge Guds ord. Br. Haug innledet. Han leste fra 3. Mosebok 11, 16. Esaias 3, 14, Apgj. 20, 17, 1. Pet. 5, 1—2, Apgj. 15, 2 og mange flere skriftsteder angående forstandere og eldste i lyset av Guds ord. En hel del brødre deltok i samtalen. (Da br. Støve har

lovet å sende en del av de forskjellige brøders innlegg skal her bare gis et kortfattet referat fra stevnet). Det blev uttalt forskjellig og lig angående valg av eldste og forstander. Hvordan de skulde velges eller om de skulde velges. Noen bestemte fremgangsmaat blev ikke fastslått.

Efter det offentlige samtalemøte var det et møte av de tilstedeværende eldste-brødre og predikanter, hvor spørsmålet angående de hvordan man skal stille sig i et tilfelle hvor en predikant eller forstander faller i synd blev behandlet.

Det blev av de ca. sytti predikanter og eldste-brødre, der var tilstede enstemmig besluttet, at som følt i grov synd ikke kunde være predikant, eldste eller menighetstjener. Hvis en menighet mottok en slik vilde det bli avbrutt all forbindelse med denne menighet og ingen evangelister skulde besøke dem.

Neste emne var: Paulus helningenes lærer i tro og sannhet. Br. Kleppe innledet. Mange skriftsteder blev oplest angående denne sak og mange brødre deltok i samtalen.

Tirsdag var første emne: Misjonssaken. Denne sak blev innledet av br. Alb. M. Christiansen der fortalte om forskjellig fra sitt arbejde i Kongo. Han nevnte også, at for å komme ut som misjonær til Belgisk Kongo måtte man nu stå tilsluttet en ordning som blev godkjent av de Belgiske myndigheter. Av den grunn måtte man foreta sig noe. Br. Schroeffer, M. Støve, str. Wergedal, E. Nordquelle og flere deltok i samtalen. Man besluttet tilst. å utta 3 brødre til å undersøke forholdene og gi en uttalelse angående dette. Uttalt blev: Alb. Christiansen, Oslo, Jul. Lind, Moss og Erling Syvertsen, Drammen. Det var ikke enstemmig om dette, men flertallet var for det. Det blev også bestemt at det skulde uttas noen til å ta sig av den indre misjon. Virksomheten på de forskjellige avsidskiggende steder. Til dette blev uttalt: Br. Ditlef Christoffersen, S. Severinsen, Drammen og Gunder Gundersen, Arendal. Kasserer blev S. Severinsen, Snittestromsveien 19, Drammen. Midler kan sendes til ham. Det blev også bestemt å opta et offer i de forskjellige forsamlinger til denne sak en søndag i oktober. Nærmere herom siden. Neste emne var: Kan vi vente Jesus når som helst. Br. E. A. Nordquelle innledet. Br. Haug, Kleppe, Daniel Nilsen, Oskar Karlens, G. Svennevig, Belfrage, A. Johnsen, D. Christoffersen, Jul. Lind, Joh. Martinsen og mange flere deltok i samtalen. Man var enige i at Jesus kan komme når som helst og at Guds folk ikke skal vente «den store trengsel», men å møte Jesus og løftes op og alltid være hos Herren. Avslutningsmøtet om aftenen var lokalet overfylt. En mengde av de tilreisende vidnet om Herren.

Det har vært en stor deltagelse til denne konferanse. En mengde tilreisende venner og de blev her-

berget alle sammen som meldte sig. Forhandlingene blev greit og godt ledet av brodrene Joh. Martinsen og Haug.

Noe som kunde klandres var kanskje, at de som for hadde hatt ordet skulde ventet til at de som ikke hadde hatt ordet først fikk sin anledning i den orden de meldte sig, eller de skulde fått den mest innskrenkede taletid. Nu var det nok noen som fikk ordet flere ganger i en og samme sak og andre fikk ikke uttalt sig. Dette er jo ting som kan være til overveielse til neste konferanse.

Det blev uttalt ønske om en slik konferanse minst en gang om året og halvveis bestemt at neste skulde holdes i Drammen. Vil herved på de tilreisendes vegne si et hjertelig takk til Moss-vennene for all gjestfrihet og godhet mot de tilreisende. Er sikker på å ha alle de tilreisende med i det.

De forskjellige uttalelser i de behandlede emner vil altså komme i Misjons-Røsten efter hvert senere. G. I.

I tvilens tider.

I det danske tidsskrift «Liv og Lys» skrives:

Det var en from tysk prest, som var kommet i alvorlig tvil om Jesu overnaturlige fødsel. Det blev en lidelse for ham å predele over juleevangeliet. Hans samvittighet sa: Jeg vil gjøre det! Men hans forstand sa: Jeg kan ikke.

Da skrev han ikke en bok om sine tvil. Dermed kunde han bare oppnå å kaste sin egen tvil inn i andres hjertes, heller ikke angrep han i pressen dem, som hadde den gamle bibelske tro. Han lukket sig derimot inne i sitt kammer og kjempet ut sin kamp for Guds ansikt. Han sa til Gud: Fader i himlen, jeg forstår ikke at du behøver det under å la din sønn fødes av en kvinne på jorden. Giv, at jeg ikke selv tar skade av min tvil og ikke skader andre ved det. La troens rette vider være mitt hjertes del.

Så gikk der noen år. Hans hjerte fikk fred. Det som han under en periode av sitt liv kalte motsigelser, det lærte han senere å betrakte som gåter. Forskjellen er den, at en motsigelse strider mot ens forstand, en gåte ligger over ens fatteevne. Han lærte sig til å forkynde julens gåte ved troens visshet i sitt hjerte.

Må vil alle gjøre som denne tyske prest. Andelig redelighet krever ikke alltid av oss, at vi offentliggjør de tvil og anføtelser som vi under en periode av vårt liv selv kan gå og kjempe mot. Vi kan senere møte et menneske, som klarer op vanskelighetene for oss eller vi kan i vårt personlige liv få gjennomgripende opplevelser (for eksempel ved dødens port), som gjør det lite som for oss var stort og det stort som for oss var lite.

En stor mann har en liten Gud, men en liten mann har en stor Gud.

Da Saulus så Stefanus bli steinet, var han selv stor, men Gud liten. Da han lengere frem lå på veien til Damaskus, tvunget i kne av lyset fra det hoi, da var han selv liten, men Gud var stor.

25 Vennene i 25 års-fest Alle er hjerte For venne

Betania

Hoststevne 15—16—17 fest lørdag dre bedes i Blom Bakke Gundersen.

SPRE

Stevne i Sv

Søndag 4 ne i Svelvik anledninger vangs og 4 av menneske hadde inn mange dre Ellers var Sætre, Hø Hurum og Formiddag og musikk te til Her bønnestur ut fra 1. Nordheim 15 og br late sig i tunger vidnesbyretning.

Neste det er ik som vid Ditlef C Kristian Gundersen, Eftre min til sjøen og her fra Ber te. De ren og Kveld de and prising Salm. 12 var et tre va men v Det v igjenn menn Gud

12 evan Jess var ven. ten dals bor vei ven se ster ov stur Sa re G. lo H

25 års-fest.

Vennene i Sætre, Hurum, har 25 års-fest søndag 9. september. Alle er hjertelig velkommen. For vennene

A. Abrahamsen.

"Betania," Arendal.

Hoststevne avholdes i dagene 15—16—17 september. Velkomst-fest lørdag kl. 7. Predikende brødre bedes i god tid tilskrive Nils Blom Bakke, sekr. eller Gunder Gundersen, Havstad, Arendal.

SPREDTE FELTER

Stevne i Svelvik.

Søndag 5. august var det stevne i Svelvik. Vennene hadde for anledning leiet lokalet «Asvangs» og det store lokale fyltes av mennesker. Drammensvennene hadde innstillet sine møter og mange derfra deltok i stevnet. Ellers var det tilreisende fra Sætre, Holmsbu, Berger, Sande, Hurum og mange flere steder. Formiddagsmøtet begynte kl. 10.30 og musikk-vennene sang og spilte til Herrens ære og etter en bønnestund vidnet undertegnede ut fra 1. kor. 1, 26—31. Broder Nordheim vidnet fra Joh. 4, 1—15 og broder Grønnet om å forlate sig på Herren. Et budskap i tunger med tyding kom etter vidnesbyrdene og gikk i samme retning.

Neste møte begynte kl. 3 og det er ikke mulig å oppregne alle som vidnet. Blant andre var br. Ditlef Christoffersen, Drammen, Kristian Larsen, Holmsbu, Valborg Commerud og mange flere. Etter møte gikk vi i sluttet tropp til sjoen, med musikk i spissen og her var det to unge brødre fra Berger som br. Volden døde. De vidnet om sin tro på Herren og «steg ned i vannet.»

Kveldsmøte kl. 8 begynte som de andre møter med bønn og lovprisning. Undertegnede leste Salm. 84 og siden gikk det slag i slag med vidnesbyrd og sang. Det var et riktig pinsemøte. To og tre var oppe og skulde vidne, men måtte vente på hverandre. Det var et riktig gildt stevne helt igjennom. Strålende var, mange mennesker og det som avgjør alt: Gud var iblandt oss.

G. I.

Stevnet på Jessheim.

12. august hadde den blinde evangelist K. Gran, Moreppen, Jessheim, innbitt til stevne. Det var mange som fulgte innbydelser. Der kom venner fra distriktene rundt om, fra Oslo og Mjøndalens kant. Ja, helt fra Sarpsborg hadde en buss full sunnet vel dit op. Gran vandt sig mange venner ved sin varme forkynnelser i Sarpsborg Blå kors ifjor vinter. Og nu vilde han vennene skulde besøke ham til gjengjeld.

Det var 20 stykker som dro oppover, hvorav de 15 var med i strengemusikken; nyfrelst staut ungdom. Musikkvennene fra Sarpsborg entret Moreppen allerede lørdag kveld i 8.30-tiden. Gjensynets gleder var gjensidig. Kvelden tilbragtes sammen med lovsang og strengemusikk til Herrens pris. Jo, det var liv og

begeistring i de lavloftede stuer på Moreppen den lørdagskvelden. Endel fikk herberge hos de gjestfrie verter, mens resten blev innkvartert i bedehuset.

Søndag, den egentlige stevnedag, var velsignet med strålende solskinn. Snart kom den ene buss etter den annen. Den blinde Gran var alle steder nærværende for å ordne alt, for at det skulde bli så hyggelig som mulig. Og kjøkkensjefen, str. Gran og hele hennes stab hadde en travelt dag med serveringen.

Formiddagsmøtet begynte kl. 11. Det lille bedehus var stuvede fullt. Foruten B. K.-musikken deltok også flere musikkvenner fra Evangelistkretsen i Oslo. De spilte sammen og sangen gikk helt utmerket.

Br. Gran ønsket velkommen i tilslutning til Salm. 107, 1—13 og uttalte sin glede over at så mange var møtt frem.

Forst. Arnesen, Oslo, talte deretter over ordet i 1. Kor. 6, 20: «I er dyrt kjøpte. Er da Gud i eders legeme.» Br. K. Hansen, Oslo, tok sin tekst fra Salm. 103. Begge talere bragte frem mange herlige sannheter fra Guds rike forrådsarkiver. Det blev en vel-signert formiddagsmøte med en åpen inngang i ordet. Tilslutt talte undertegnede ut fra Salm. 40.

Til ettermiddagsmøtet var tilstrømmingen ennå større. Sangerne la hele sitt hjerte i sangen, og Guds And var mektig rådene fra første stund. En herlig bonnens og forventningens atmosfære lå over møtet. Br. Olaf Nilsen, Sarpsborg var første taler. Han mænte forsamlingen til å være våkne, så man alltid kunde møte sjelefienden i alle hans snødige angrep. Deretter talte br. E. Nilsen, Oslo, om Guds barns trygghet og minnet om at Jesus var med alle dage.

Vidnemøtet etterpå blev av de sjeldne. Gud var underbart nær og virket på hjertene. Det blev ingen kjedelige pauser. Den ene etter den annen stod frem og prisste Gud i vidnesbyrd og sang. Og tårene fikk fritt løp — glede står over Guds uendelige godhet. Det feltes som møtet sluttet altfor tidlig, men det var ingen råd. Vi måtte ruste oss til hjemferd. Br. Gran sang tilslutt et par sanger og takket Gud for den store nåde som var utstø over den herlige dag vi hadde fått tilbragt sammen til Guds ære.

Straks etter møtet var vi reiseferdige. Etter å ha stablet oss inn i bussen sang vi som avskjedshilsen: «Vi stemmer i en frydesang for frelsen full og fri.» Og alle vennene som var samlet omkring, stemte i med oss.

Turen gikk nu om Oslo. Vi fulgte villig br. Grans opfordring om å synge, så folket utover bygdekroene kunne høre det var lykkelige leserfolk som var på fætreise.

A. J. L.

Vinterheftet.

Stoff til Vinterheftet må innsendes snarest mulig nu. Vi vil gjerne ha det i god tid og er takknemlig for bidrag. Særlig må misjonærene huske på å sende det i god tid da det tar lang tid for å komme frem.

HUSK BLADMISJONEN!

MISJONS-RØSTEN

Hilsen fra Swaziland.

Nend Haven U. S.
P. O. Hlatikulen,
Swaziland. 16—7—34.

En liten hilsen til Misjons-Røstens familie.

Er så glad hver gang «Røsten» kommer på besøk, det er så gitt å høre fra de forskjellige av Herrens tjenere, vi er alle meddelaktige i tjenesten og trengsel, jeg gleder mig — de helliges samfund.

Siste søndag i juni hadde vi en stor dag, 35 stykker blev døpte og lagt til menigheten, det var et herlig syn å se denne skare — hvitkledt gå til floden, langt ned i dalen og derefter å se dem rundt Herrens bord for første gang. De satt i en sirkel rundt bordet og menigheten rundt om dem, og det var en herlig stund. Guds And falt over oss. De fleste av disse som blev døpt er en frukt av skolearbeidet. Skolearbeidet har den siste tid hatt god fremgang både her på hovedstasjonen og på utstasjonene. Det store spørsmål er: midler til underhold for lærere og lærerinner? Kanskje der er en eller annen som leser disse ord, som kunne rekke ut sin hånd til tjeneste her? Tenk, for kr. 240 så kunne du underholde en lærerinne på en av våre utstasjoner et helt år — et helt år få bringe en flokk små svarte afrikanere inn under evangeliets lys og innflytelse. A, hvor jeg ønsker at I kjære venner kunne være her å se med eders egne øine, kan hende I da straks måtte gripe til lemmetorkle å tørke tårer, så på kne i takk og bønn for de sykkende sjele, og så efter det kan skule undersøke dine tuisielle affærer, se hvad som kan gjøres for å hjelpe svarte afrikanere inn på «Jesus-veien».

Det er bare to av våre utstasjoner vi til nå kan komme frem til med bilen. Til den ene skulde vi gå igår og ha møte, kommet noe over halvveis er der en skrekkelig lang bratt bakke å gå ned, der var veien så skrekkelig stygg igår, at det var ikke tale om å komme frem. Søster Strand og en innfødt pike gikk så tilfods til plassen hvor møtet skulde være. Jeg blev igjen ved bilen for å holde friluftsmøte der på veikannten. Der kom mange folk forbi, så jeg fikk to møter foruten en del andre som talte personlig

med. Sent på eftermiddagen kom søstrene tilbake, trette og svette efter den lange marsj. Men lykkelige over å være i tjenesten.

Forrige søndag var vi til vår utstasjon «Uloma». Der var avskjedsmøte for den innfødte evangelist. Han måtte slutte på grunn av at hans helbred var aldeles nedbrutt av klimafeber. Det er et meget usunnt sted lvt nede i feberdistriktet. For noen år siden da vi begynte arbeidet der nede var en ung mann, Efraim og hans hustru villige til å ofre sig for tjenesten, der og i troeskap har de virket så der er nu en flokk troende der, en pen liten menighet. Gjennem årenes løp har de vært meget prøvet med feber og ifjor kunne ikke hustruen være lenger. Hun reiste hjem til sine slektninger. Efraim fortsatte der nede alene hele det siste år, skjønt han mange ganger var meget, meget syk av den forskrekkelige malariefieber. Nu kunne han ikke lenger. Han må op i høiere klima for om mulig å komme til krefter igjen. Det var rørende å høre og se hvor glad de troende var i ham. Det var mange tårer da han fortalte dem at han måtte forlate dem. Det er stort å se hvad Gud kan utrette i et menneskehjerte. Dette var en av Afrikas egne sønner, som da han blev frøst var villig til å gi liv og krefter for evangeliets fremme. Bed for ham, at Gud vil opreise ham igjen, igjen bringe ham ut i tjenesten.

Igår vi satt og spiste middag, så hørte vi en forferdelig dur, sprang ut for å se og der var en stor gressbrann, som kom rett mot stasjonen. Alle som kunne både krype og gå, måtte i en fart ut til slukningsarbeide. De slog varmen med kvister og grener og ved Guds nåde lyktes det å slukke. Det var også stille vær, ingen vind, hadde det vært vind vilde det sett håpløst ut. Gressbrand på denne årstid når alt er så tørt, det er skrekkelig. Det var noen små gletergutter som hadde fått sig noe kjøtt, dette skulde de steke på glør ute i fjellet og så satte de varme på hele heia.

Hjertelig hilsen, eders i Jesus forbundne

Hilma Hermansen.

Spotteren Heinrich Heines bekjennelse.

Da Heine i året 1849 lå syk, pint av brennende smerte, uttalte han til en venn:

— Min venn, tro mig — det er Heinrich Heine, som sier det — efter at jeg år igjennem har tenkt over det, er jeg kommet til det resultat, at der allikevel finnes en Gud, som leder våre veier. Vår sjel er udødelig, og efter dette liv kommer der et annet, hvor det onde blir straffet. Hvis De har tvilt om denne store sannhet, så kast tvilen til side og lær av mitt eksempel, at den simple og jevne tro på barmhjertighet og nåde alene er i stand til å hjelpe mennesket til å bære de ulideligste smerter uten å klage. Nu først ser jeg klart og de

som kjenner mig må innromme, at det ikke kommer av at mine evner er ved å bli mindre; i aldri har min ånd vært klarere og dens kraft større enn nettop nu.

I efterskriften til sitt verk «Romanzero» skrev han:

«Da jeg selv har bruk for Guds barmhjertighet, har jeg tilgitt alle mine fiender. Jeg er vendt tilbake til Gud, efter at jeg som den fortapte sønn i mange år har voktet svin hos Hegelianerne. Den himmelske hjemve er kommet over mig og drev mig hjem gjennom skoger og klofter».

Adresseforandring.

Evangelist Karl Bryntscens adresse er nu: Sogne pr. Kristiansand S. Hans forrige adresse var: Koldkinn p. o. Telemark.

«Fredshilsen»

Fritt pøngelisk blad.

Bladet utkommer hver måned, Prov 1. Bladet ett år. Abonnentpris kr. 3.00 pr. helår, kr. 1.50 pr. halvår. Bladet kan bestilles på alle landets postkontorer og Fredshilsens Forlag «Evangeliehuset», Osterhaugt. 1. Oslo.

Bare 12 måneder.

En misjonær i Central-Afrika lå for døden.

Det var solskinn overall omkring misjonstasjonen; men innen var det dyp skygge.

— Ennu et år! O Gud, ernu et år!

Den syke stønnet og kastet sig hit og dit på leiet.

— Bare 12 måneder ennå til å vidne om dig, og jeg skal gjøre det som aldri før!

— O, hvor jeg skulde prise mig lykkelig for bare 12 måneder!

Han betraktet livet fra evighetens rand med sitt feberbrennende øie og higet efter en ny anledning til å kjøpe den beleilige tid. Men dødens engel ventet i skyggen, stille og ubønnhørlig.

O Gud, tilgi mig, tilgi! Jeg har sagt det før, — men jeg gjorde det ikke. O, gi mig ennå en anledning, bare 6 måneder, og jeg vil, — jeg vil.

Kameratene som våket ved hans leie, talte beroligende ord. I deres øine hadde han vært «tro til døden», men han ønsket dem ikke. Han kjempet for livet — for ennå å få en anledning til å leve for Gud og sjelene.

— Bare 6 måneder ennå — og jeg skulde vidne om dig som jeg aldri kunde ha gjort før; ti nu — o Gud — vil du — i din nåde.

Han som aldri svikter og som alltid stiller stormen når han åpenbares, kom her, og den om-tumlede sjel blev stille tilslutt.

— Jeg tror, sa han langsomt og med eftertrykk da enden nærmet sig, — at jeg idag skal se — din herlighet ophøiet i de levendes land.

Han holdt inne og atter kom sukket op i ham: — O, at jeg hadde mere, langt mere hvorned jeg kunde krone Jesus!..... Oppsett ikke!

Da solen sank den dag, var hans livsdag tilende, og den sluttet i fullkommen stillhet, da han gikk bort fra livets anledning til å tjene Jesus med ordene: — Fred — fred med Gud.

«Brødremenigh. misjonsbl.»

Misjonens belop.

Til str. Dagmar Jacobsen er i tiden 1. januar — 30. juni 1934 innkommet: B. Mydland 10, en br. i Solumstranden 10, misjonsmøter i Knoffs gt. 369, barnemisjon Knoffs gt. 10, venner i Gol ved str. Ekro 20, venner i Kirkebygden ved str. Inglingstad 205, venner i Svelvik ved str. Holm 65, ved str. Falck 30, en str. 5, str. Karen Olsen 5, vesle Erna 3, en br. i Mjøndalen 5, salg av bokmerker 10.90.

Belopene er efterhvert sendt søstere.

Gud velsigne den enkelte giver.

Broderhilsen
S. Sevrinsen.

Fra jordens ytterste ender

— av misjoner G. Nyseter

kan nu bestilles. Prisen er kr. 2.75 heftet og kr. 4.00 innbundet.

Den er på 196 sider og ca. 20 bilder. Billedene er trykt på kunsttrykkpapir og er meget gode.

Boken kan bestilles hos forfatteren

teren G. Nyseter, Stolpestua, Byåsen, Trondheim og i «Misjons-Røsten», Sarpsborg.
Beløpet må medfølge bestillingen eller den sendes mot postopkrav. Porto kr. 0.25.

Fra gyvelbusken til Guds berg.

Forts. fra 1. side.

Og tusen og millioner og milliarder av de små vesener mistet taket, tapte fotfeste og styrret hodestupende ned i det tette bygrå havet, som i jevne, stille rytmisk rullende bølger, druknet, gjemte og drog bort de faldne og døde. Stadig strømmet nye millioner uavledelig ut av hulens dunkle dyp og begynte samme mislykkede klatring opover.

Bare en gang i mellom lyktes det en ensom eller noen få å nå opp på klippens topp og bane sig vei inn over det øde ørkenlandskap klipper, stener og sand — bare for å dø der. — Hurtig oppløst den sistkommede som de førstes en under den hete og trette solens ufeilbarlig dedende stråler. Over dette landskaps tunge linjer lyste som med bokstaver av smeltet bly en usynlig skrift som sa:

Nødvendighet!

Over klippeveggenes kravlede milliarder steg som et halvkvalt sukk fra millioner og atter millioner kjempende vesener:

Nødvendighet!

Der jeg lå i min seng i mine smerters rum, så jeg isende rolig og objektivt fremfor mig den verden av bunnfrossen, grå nedvendighet på hvilken du og jeg lider og lever, plages og kjemper. Og mitt blikk gled fra det indre syn ort til det skap, i hvis hemmelige rum der lå gjemt en tilstrøkkelig stor porsjon av dødbringende gift. En tilværelse som denne orker et klarsynt menneske ikke å være med på. Jeg tar mitt liv.

Men ti dager etter dette syn tok min Frelser mitt liv, idet han tok mig inn i sitt frelses lys og salighet — fra ørkenen og inn i lystgården.
Men hver gang jeg siden i livet, fra Karmels topp eller stridens kvalm, har kommet ned i gyvelbuskens skygge, har jeg alltid sett det samme syn i ånden, sett den naturlige tilværelses uhyggelige ødemark med de gledes, bitende, myrdende menneskekryp kravlede inn i den meningsløse tilintetgjørelsen. Hver gang har jeg da kjent, at i det øieblikk min frelse skulde opføre å være levende for mitt hjerte og Jesus skulde ha forlatt dets innerste rum, da tar jeg mitt liv.

I en verden uten frelse orker intet tenkende og kjennende menneske å leve.

Men så lar min Herre i sin nåde mig få løfte blikket fra ødemarkens kravlede kryp til troens begynder og fullender, som i steden for å ta den glede, der lå fremfor ham, utstod korsets lidelser og aktet vanæren for inntet, og som nu sitter på høire siden av Guds trone. Ja, på ham, som har utstått så meget motsi-

gelse av syndere, så at I ikke blir trette og oppgivende i eders sjøle.

En av de siste gangene jeg satt under gyvelbusken, blev jeg på en underbar måte løftet og løst fra dette trollblikks lammende bånd. Jeg fikk på en aldeles særskilt virkelig måte i hele mitt vesen fornemme og fatte noe av bredden, lengden, høiden og dypheten av å kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap.

Såkalte kristne menneskers overvirkelighet, hykleres fromme henferelse, bedrageres overdrevne sannhetekjærlighet, menneskelig tarvelighet i religiøs ham, mistenksomhet, misundelsen og avinnsyken under åndelige fraser og grimaser — vår egen menneskelige naturs apespill — når sådant alt for lenge har fått fylle min erfaringen med sitt skrap, komme jeg i en farlig nærhet av gyvelbuskens fristelse. En liten sak kan utløse krisen.

Jeg hadde den gang fått i mine hender en nyutkommet diktsamling av en av Sveriges største skaldar. Jeg drakk motstandsøst inn den lammende melankolien i disse rytmer om livets øde. Jeg husket andre vers av ham. Jeg fikk kjenne sannheten av alt et:

«Bare ett spel av dagar mot nattlig grund över djupet, som gapar skjörnlöst från begynnens stund.

Du skall lösa för evigt från form från minne och släkt ock krav. Du skal vila som dimma i dimmans fävon ock som fasa i fasans grav.

Jag måste bort. Jag får ej rasta än.
Jag måste bort. Jag är på resa från landet länge-ångesen till havet Aldrig Mer.»

Og jeg leste en annen strofe:

«Hur ensam, hur ensam får människan vandra, dess själ är försoglad med sju signet, ock alt som hon äger, gemensamt med andra är idel — är idel förlugnet.»

Disse versenes visdom fylte mig med sin fullkommende melankolske gifer. Jeg maktet ikke være inne. Jeg skyndte mig ut i byen. Den mørke novemberdagen led mot sin slutning. Solnedgangens rødme står tungt mot skorstensrøkenes tåke og skyer. Jeg måtte opp på en hoide. Den som var nærmest var Vannadislunden, og jeg skynte mig opover bakken forbi Stefans-kapellet og

ga mig til å stirre utover byen. Men over alt gapte samme tomhet og fortvilelse mig i møte. Livet var et eneste bedrageri, en illusjon, en løgn — og bakom det hele er natt og kulde og tomhet og død. Ensomhet og inthet. Jeg styrte i min fortvilelse nedover den bratte bakken.

Men midt i den skimtede jeg et par små fattede grå og svartkledd sammenskrumpede kvinneskikkelser. Som et par små redder rotter syntes jeg de krep opp over bakken i rennestensskanten, der løvet lå gult og nedtrampet. Men til min forundring styrte de begge to plutselig rett ut på veien og ropte til mig i min hurtige fart utover bakken.

«Nei se, god dag, broder Lidman — jeg sa nettopp til min gode venn: — Men hvad ser jeg — det er bestemt broder Lidman, som kommer springende der i bakken, og det var broder Lidman — o, hvor jeg er glad og lykkelig! — det hadde jeg vel aldri kunnet drømme engang — se, jeg har vært syk i flere år, så jeg har ikke orket å gå på motorene. Jeg er jo så gammel og svak — og nervene er så dårlige og så kommer broder Lidman her i bakken — ja, det var glede det...»

Jeg holdt i min hånd og sluttet mellom mine to hender en liten, skrumplet, visnen, krokete og feberhet kvinnehånd. Og jeg holdt den i mine hender kjærlighetfullt, forsiktigere og lykkeligere enn jeg skulde holdt den dyrebareste perle og den rene edelsten. Jeg holdt jo her i mellom mine hender noe som dyrebare enn alle jordiske verdier — virkeligere som alle verdens virkeligheter.

Det var som det strømmet en flod av fred, glede, liv, lys og kjærlighet inn i mitt hjerte, gjennebevede hele mitt vesen med en overjordisk salighet uten navn og grense. En gjenspeiling av den fulkommelige kjærlighetens gled fallt i denne stund over mitt liv, den kjærlighet som de største vann ikke kan utslukke og ingen strømme drukne. Guds ord sier om den, at om noen vil gi alle sine eiendele i sitt hus for å kjøpe den, så skulde det allikevel bli for smått.

Borte — borte — borte var all mørkets tåke. Fantasi og uvirkelighet var den tomhets og ørkenen verden jeg så lenge hadde stirret mig blind og lam på. Her holdt jeg beviset på frelsens samfund i mine skjelvende menneskehender. Her oplevde jeg de helliges samfund — her fornam jeg med ånd, sjel og legeme, at i Kristus var jeg ett med alle dem som levde i hans levende frelse. Her holdt jeg livets mening og mål i mine hender, her hadde jeg beviset på at mitt liv ikke var en isolert foretelse i tomhetens og tørkens for-gjengelige verden.

Og for mitt liv blev noen vers av en av våre største og berømteste skaldar virkelighet og liv:

Nu jeg ej klagar flyende dagar ej mig förfärr stundande naturen; ty av den kärlek, som går genom världen föll ock en strimma in i min själ.

HUSK BLADMISJONEN!

sitt besøk, men da han igjen reiste, anet han kun lite, hvilket godt verk denne bibel skulde utrette i dette hjem.
«Hvor underlig», tenkte damen ved sig selv, «at en dannet mann ikke kan leve i tre dager uten å lese i bibelen. Jeg må da undersøke hvad tiltrekkende der er ved den.»
Hun begynte altså å lese i bibelen av bare nysgjerrighet, men snart blev hennes interesse vakt av selve dens innhold og hun leste nu videre, inntil hun så sig selv som en synderinne. Da lærte hun å søke etter Guds frelse, og denne fortsatte bibellesning førte både til hennes egen og hennes barns samme omvendelse.

PROFESSOREN OG STUDENTEN
Da den kjente teolog dr. Bengel lå på sitt siste, sendte han bud etter en av de teologiske studenter for å få hjelpe og trøst av ham.
Studenten kom hen til sengen og sa: «Herr doktor, jeg er bare en stakkars nybegyner, hvad kan jeg vel si til så lærde en mann som Dem?»
«Hvad?» avbrøt Bengel, «du studerer teologi og vet ikke hvorledes du skal trøste og hjelpe en dømdet?»
Studenten tok mot til sig og hvilstket: «Jesu Kristi Guds Sønns blod rensar oss fra all synd.»
«Det var juu dette jeg trengte til å høre», sa Bengel. «Gud velvigne dig for det ord.»

EN VEL ANVENDT TOKRONE
En herre besøkte en gang for et par dager en rik dame. Den første dag han var der, bad han etter teen om en bibel; men skjont huset ellers var luktusent utstyrt og vel besatt med alle de ting, så elde man ikke en bibel. Husets eierinne skammet sig ved å tilstå dette og i en fart sendte hun tjeneren over hos en bokhandler med en tokrone for å kjøpe henne en bibel, som derpå blev overrakt gjesten. Han benyttet den hver dag under

LUKK OP!
En mor viste en dag sin lille gutt et bilde av Jesus, hvor han står utenfor en lukket dør og banker på den. Hun fortalte ham at det var Jesus som gjerne vilde inn og bo i vårt hjerte, men det var så mange som ikke vilde lukke op for ham. Da den lille gutt, mens hans øine lystet: «Da vil jeg lukke op med en gang for ham.»
Min venn, har du lukket op for Jesus?

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog mer fattigdom.
Ordspr. 11, 24.

- Kina.**
F. O. SHRODER: A. Toftner, Sofienbergt. 16, Oslo.
STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTER HERUDSTIG: O. Ekorannes, Jarvelen 11, Lilleaker.
JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT: Gerda Siveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Sorligt. 15, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Røsten, Sarpsborg.
TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Staube.
ASTA THUEN: Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.
Afrika.
INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Skestedsgt. 3 a, Oslo.
HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Rørlingen.
MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Lovenskioldsv. Lillleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSEN: Constance Nestdal, Solheimsgt. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES: Anna Nesdal, Sydnesmug 6, Bergen.
Den Norske Kongemisjon. JENS GLITTENBERG: R. Løkleingholm, Møsterhamn.

- ALB. M. CHRISTIANSEN:** Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
India.
ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Forsgrund.
DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestramsveien 19, Drammen.
FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.
HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Skestedsgt. 3 a, Oslo.
HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passerbek p. o. Sandevær.
RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydeleken, Kongsb. berg.
B. og GUNHILD FINSTROM: Fru Gudrun Bernsten, Kviteseld, Telemark.
Finnmark.
DORTHEA KLEM: Tori Finnerud, Danvik, Drammen.
OSKAR GAMST, Brevvikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Betel», Storstennes, Balsfjord.
DEMANDA EILERTSEN, Brevvikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIPPERUD, Klstrand, Porsangerfjord.
Hjemmeførende misjonærer.
TOMINE EVENSTAD: Vigeland, Sor Aundedal pr. Mandal.
DAGMAR ENGSTROM: O. Ekorannes, Jarvelen 11, Lilleaker.
PEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveten 6, Oslo.
CHRISTOFA BRUNDTLAND: Banevelen 35 b, Bergen.
«Glommens» trykkeri, Sarpsborg.

NUMMER 17.
Mis
Kjære soksken!
Herren er god - skundhet varer evig - Ja, nu er den dør forbi herpoe, og så stevnetes tid til Det har vært avho i Troms, Nordland fylker, hvortil en fra forskjellige kirkefremmott og alle reist beriket og st tilbake.
Den 15 juli samme i Kistrand som rud. Det var bed for dette stevne, første i det utpr nerdistrikt «Por Venner møtte fra Finnmark. Med håp til Gud had bestemt stevne o heller ikke nu.
For oss tilreis stor glede ved våre kjære trof vidner Dorthea ne Skipperud og telige velkomne hvor det varme ger å se de ga har fått Finnn hjerte og er sit Motene som var rikt velsig samtlige fremm å prise Jesus.
Mange av d ne Læstadians det gikk for v lovning - og for.
Søndag eft til vannet, hv skende blev b i dæpens grav Den første forholdvis fjord skulde de fremmott sett dæp for, en vidunderl talte selv i fremmottes Gledesstr fra de mang Storst var for de kjær som nu på strand følg De kjære s og hustru, strand og sig sitt an Herren. De stus se til de og for ham i Avslutti dag aftent te, det gl og stunde vente på Jesus har Tirsdag Børselv.